

ternoster, dr. Lavrencij Požar, Anton Svetek, Vojteh Valenta, Ivan Vencajz, Andrej Žumer; zunanji odborniki so: Danilo Fajgelj, Simon Gregorčič, Anton Starec, Fr. Šušteršič, Janko Žirovnik. (Odbor se je dné 13. vinotoka ustanovil takó, da mu je tajnik gosp. Paternoster, blagajnik gosp. Krulec, šolski nadzornik g. Vencajz in arhivar g. dr. Požar).

Po končani volitvi je pojašnjeval g. svetovalec *Vencajz*, zakaj se je morala mesečna učnina povišati, in poudarjal, da je v šoli za godóla 52 učencev; zato naj odbor skrbi za izdatno podporo. Govorilo se je tudi o potrebi, da se skrbi za ustanovitev mestne godbe, g. dr. *Požar* pa je izrazil željo, naj bi »Glasbena Matica« izdajala tudi skladbe v lahkem zlogu za klavir. Ko je še g. *Foerster* poudarjal, naj se dela na to, da bode »Glasbena Matica« kdaj deželni zavod, kakor je novoosnovani »Glasbeni zavod« v Zagrebu, sklenilo se je zborovanje. — Kakor je razvidno iz tega poročila, deluje »Glasbena Matica« jako uspešno; uspevala pa bode še bolj, ako jo izdatneje podpirajo imoviti rodoljubi naši.

Iz muzejskega društva. Dné 14. m. m je predaval g. arhivar *Anton Koblar* o zgodovini železarstva na Kranjskem. V prvem delu svojega govora je razpravljajl zgodovino železarstva v prirodopisnem in v drugem delu v pravnozgodovinskem oziru. Razkazoval je železne rude, od katerih se na Kranjskem topi železo; potem je govoril o različnih načinih, kakó so v raznih dóbah topili rude, in poročal na podlagi prazgodovinskih raziskavanj, da je slovela dežela naša že od nekda za jako železato. Opisoval je tudi raznotere plavže, sôsebno v Železnikih in Kropi, kjer so železo na „volka“ topili. V drugem delu je navajal rudarske zakone in vzroke, zaradi katerih se je kranjsko železarstvo časih močno povzdignilo, časih opešalo. Zanimivo predavanje je g. Koblar pojašnjeval s posebnim zemljevidom, iz katerega je razvidno, koliko je bilo fužin, zlasti proti meji italijanski.

Slovensko gledališče. Predstava dné 4. vinotoka: »Zadnji list«. Veseloigra v treh dejanjih. Francoski spisal Victorien Sardou, preložil — . —. Ta predstava, s katero se je pričela letošnja gledališka dóba, ogrela ni našega občinstva. Dejanje samo je dókaj siromašno; tistemu lahkeemu konverzacijskemu tonu pa in duhovitemu dovtipu v razgovoru, kateremu se čudimo baš v proizvodih francoskih in s katerim sloveči pisatelj zakriva nedostatke v tej igri, naši igralci še niso véšči. Zató sta jedino le gospá *Borštnikova* in gospod *Borštnik* zvršila svojo nalogo, kakor smemo zahtevati; pohvalili bi največ še gospá *Danilovo* in gospodičini *Nigrinovo* in *Slavčevo*, dočim sta gospoda *Danilo* in *Perdan* pretiravala prav po nepotrebnem. Po naših mislih bi bilo gledališko dóbo začeti z ložjo igro, nego je »Zadnji list«.

Predstava dné 11. vinotoka: »To je moja maksima«. Veseloigra v enem dejanji. Spisal Alfonz Pirec. — »V Ljubljano jo dajmo«. Izvirna veseloigra v treh dejanjih. Spisal Josip Ogrinec. — Pirčeva veseloigra je, rekli bi, zgolj dramatiški poskus in zató sevêda ne more uspeti na nobenem odru. Toda, ako se že predstavljajo takšne stvari, kar je napósled hvalno in vzpodbudno pisateljem slovenskim, tedaj je igralcem vsekakor dolžnost, da jih predstavljajo skrbno, kolikor móči. Ali našim igralcem, žal, ne moremo prihraniti očitania, da se niso kár nič potrudili za to predstavo. — Ogrinčeva igra nima posebne gledališke tehnike; kazé jo zlasti predolgi samogovori in prerobati dvogovori, kateri bi se bili iz lahka okrajšali in opilili brez sléharne škode. Vender so značaji zajeti iz življenja, risani dovôlj krepko, dovtipno in resnično, zató je bil tudi uspeh predstave dovoljen. Izmed igralnega osebja imenujemo zlasti gospodičino *Nigrinovo*, gospá *Borštnikovo* in *Danilovo* in gospoda *Danila* in *Verovška*. Poslednjemu bi sevêda ne bilo treba tolikanj robato izvrševati svoje naloge.